

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Велико Търново, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, X СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ЧАЛЪКОВА**

при участието на секретаря **МАЯ К. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ЧАЛЪКОВА** Административно наказателно дело № 20224110200736 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Атакувано е НП № 634338-F639448/09.05.2022 г. на Директора на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП - Велико Търново, с което на основание чл. 264, ал. 1 от ЗКПО, за извършено нарушение на чл. 92, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗКПО, на управителя на "***" е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 200 лева.

В съдебно заседание, редовно призовани - жалбоподателят и пълномощникът му, не се явяват.

Административнонаказващият орган, чрез процесуалния си представител, претендират потвърждаване на оспореното НП като законосъобразно. Претендират сторените по делото разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 29.12.2021 г. на А. Ю. К., в качеството му на управител на чуждестранното юридическо лице "***", е съставен АУАН №F639448, с което е иницирано административнонаказателното производство и същият е съставен за това, че жалбоподателят в качеството му на управител на търговеца е допуснал неподаването на годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък за финансовата 2020 г. в законоустановения срок до 30.06.2021 г., включително. В АУАН е вписано, че нарушението е установено в ТД на НАП – В. Търново при проверка в информационната система на НАП, като същата е подадена след срока и е входирана в регистъра на 19.11.2021 г. Отражено е също, че на лицето е изпратена покана с изх. № 16972/09.12.2021 г., както и че юридическото лице не е извършвало дейност. Описаното е квалифицирано като административно нарушение по чл. 92, ал. 2 вр. чл. 264, ал. 1 от ЗКПО.

АУАН е връчен на 29.12.2021 г. и подписан лично от жалбоподателя К., като е отразил собственоръчно, че възразява, а именно: „Имам възражения. Актът също така не бе

подписан в мое присъствие от свидетел". В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН (на същата дата 29.12.2021 г.) е постъпило писмено възражение с посочване на причина за неподаване в срок на ГФО, като такъв сме подали в държавата по регистрацията на дружеството... но когато разбрахме грешката, отстранихме нарушението. Това е първо подобно нарушение и няма да бъде направено отново, за това моля случая да бъде разгледан като малозначителен." В депозираното възражение и отразено и вписване: „Актът не беше подписан в мое присъствие".

Въз основа на посочения АУАН е издадено оспореното НП № 634338-F639448/09.05.2022 г. на Директора на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП -Велико Търново, с което на основание чл. 264, ал. 1 от ЗКПО, за нарушение по чл. 92, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗКПО, на жалбоподателя К. е наложена "Глоба" в размер на 200 лева. Същото е връчено с писмо с обратна разписка на дата 02.06.2022 г. и е обжалвано в законоустановения срок /жалбата е депозирана на 13.06.2022 г./.

В хода на съдебното следствие са разпитани актосъставителят Е. Х., свидетелката М. И.. Приобщени са и писмени доказателства - административнонаказателната преписка и представената Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО на жалбоподателя, както и Заповед, установяваща компетентността на кантрония и наказващия орган.

При така установените фактически констатации, съдът намира от правна страна следното:

Депозираната жалба е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

От събраните писмени и гласни доказателства е установено, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

На първо място - съобразно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, присъствали при извършване или установяване на нарушението, а съгласно ал. 3 на чл. 40 от ЗАНН при липса на свидетели, присъствали при извършване или установяване на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, актът се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него.

В настоящия случай АУАН е съставен от актосъставителя в присъствието само жалбоподателя, но не и на вписаната като свидетел М. И., която не е присъствала при установяване на нарушението, но и не е присъствала при самото съставяне на акта. Актосъставителката Х. сочи, че е помолила колегата си И., да подпише акта, но след като го е съставила и връчила на К., тъй като нямало как да св. И. да остави клиента когото обслужвала. В този смисъл АУАН е следвало да се състави в присъствието не на един, а на двама свидетели. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и на тази по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН обуславя извод, че изискването АУАН да е съставен в присъствието на двама свидетели, е предвидено само за хипотезата, в която липсват свидетели, присъствали при извършване или установяване на нарушението, или е невъзможно акта да бъде съставен в тяхно присъствие, какъвто е именно настоящия случай. Това правило не е спазено и нарушението е факт, още повече че в АУАН не са отразени и точния адрес и датата на раждане на свидетелката М. И. И., каквото е императивното изискване на чл. 42, ал. 1, т. 7 от ЗАНН. Целта на посочването на тези данни е, преодоляване на евентуална необективност при установяване на обективните признаци от състава на нарушението, от една страна, а от друга - за гаранция истинността на фактическите констатации, посочени в обстоятелствената му част. Актът е съставен в отсъствието на свидетел, който да може да удостовери съставянето на АУАН, като в тази хипотеза законът изисква присъствието на двама свидетели, каквито в случая липсват. В този смисъл са и вписаните възражения както в самия АУАН, така и в представеното в срок възражение по чл. 44, ал. 1 от НК. Изложеното сочи, че процедурата по образуване на административното

производство е изначално опорочена и то до степен, че доказателствената сила на АУАН е опровергана. Това от своя страна налага извод, че административно наказателното производство е протекло при съществено нарушение на процесуалните правила по административно наказване, които от своя страна са засегнали основни принципи на процеса – за установяване на обективната истина и за осигуряване на страната на правото да се защити (чл. 13 и чл. 15 от НПК).

На следващо място - от изложените фактически констатации в атакуваното НП, респективно АУАН не става ясно коя е датата на извършване на нарушението - 19.11.2021 г., когато пред ТД на НАП гр. В. Търново е представена и входирана ГДД по чл. 92 от ЗКПО или на 01.07.2021 г., или по друго време, липсва посочване в АУАН и НП на дата на извършване на нарушението. Предвид санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на административнонаказващия орган е да проведе законосъобразна процедура, която да завърши с издаване на законосъобразен акт. Разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН императивно сочи, че в НП следва да е отразено/посочено точно и ясно описание на нарушението, да са посочени датата и мястото на извършването му, както и обстоятелствата, при които е извършено и доказателствата, които го потвърждават. Отразяване на точната дата на нарушението е задължителен елемент от НП, като има съществено значение при индивидуализация на нарушението и едновременно с това е и предмет на доказване, поради което този порок не може да бъде саниран в процеса по атакуване на НП. Липсата или неяснотата при определянето му води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Освен това, датата на извършване на нарушението е от съществено значение за определяне началния момент на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН. Предвид това настоящата инстанция намира, че в случая се касае за съществен реквизит при съставянето на АУАН (чл. 42, т. 3 от ЗАНН) и на НП (чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН), чиято липса съществено засяга правото на защита на санкционираното лице. Не може елемент от обективния фактически състав на нарушението, какъвто е датата на извършването му, да се извлича от данните по преписката предвид правораздавателния характер на наказателните постановления, като законът е категоричен в тази посока - датата на извършване на административното нарушение задължително следва да е установена безспорно и посочена както в АУАН, така и в НП. В този смисъл съдът приема, че се касае за съществено нарушение на императивно правило, което е достатъчно, за да обоснове отмяната на оспореното НП.

На следващо място - налице е несъответствие между фактическото и юридическо формулиране на нарушението, като по този начин правото на защита на жалбоподателя да научи в какво е обвинен, срещу какво следва да се защитава и какви доказателства да ангажира, е нарушено. Административнонаказателната отговорност на К. е ангажирана на основание чл. 264, ал. 1 от ЗКПО, съгласно която разпоредба представляващият данъчно задълженото лице, включително лицето, изпълнявало длъжността ликвидатор, синдик или представляващ място на стопанска дейност, неперсонифицирано дружество или осигурителна каса, който с действие или бездействие е допуснал нарушение, посочено в чл. 261, чл. 262 или чл. 263, се наказва с имуществена санкция или с глоба в размер от 200 до 1000 лева. От фактическа страна е отразено, че К. в качеството си на управител на „Майго и партньори“ ЕООД - Естония (данъчно задълженото по ЗКПО лице), е допуснал неподдаването на Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък за 2020 г., но юридическата квалификация на административното обвинение от правна страна е обосновал с посочване на допуснато нарушение на чл. 92, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗКПО, без да е отразен основния състав на констатирано нарушение (привръзката на съответния текст от същия закон – някои от посочените нарушения - чл. 261, чл. 262 или чл. 263 от същия закон - ЗКПО). В този смисъл наказващият орган неправилно е приложил материалния закон, като не е описал/отразил чрез цифровото му посочване (юридически) основния състав на нарушение. В АУАН и НП е отразено, че К. в качеството си на управител на конкретното юридическо лице, е допуснал неподдаването на ГДД по чл. 92 от ЗКПО (т.е. е допуснал неизпълнение на вмененото му от закона задължение, в посочения срок), но това негово бездействие е квалифицирал като

нарушение по чл. 92, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗКПО, а не по чл. 264, ал. 1 вр. чл. 261 вр. чл. 92, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗКПО, както изисква нормата на чл. 264, ал. 1 от ЗКПО. От своя страна, несъответствието между фактическото описание на нарушението и посочената като нарушена правна норма (юридическата му квалификация), представлява съществено процесуално нарушение, тъй като ограничава правото на защита на наказаното лице.

Предвид горните съображения, настоящият съдебен състав прие, че жалбата е основателна, а оспореното наказателното постановление като незаконосъобразно подлежи на отмяна поради допуснати съществени процесуални нарушения, без да е необходимо разглеждането на спора по същество. Преценка относно фактите по същество обективно не е възможно да се осъществи, по причина че процесът на доказване е опорочен изначално със съставянето на АУАН.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 634338-F639448/09.05.2022 г. на Директора на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП - Велико Търново, с което на А. Ю. К. с ЕГН ***** на основание чл. 264, ал. 1 от ЗКПО, за нарушение на чл. 92, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗКПО е наложена "Глоба" в размер на 200 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Велико Търново в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____